

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 22/2022-19

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara (sudca spravodajca) a sudcov Jany Baricovej a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľov [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], a [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpených advokátskou kanceláriou Tomášek & partners, s. r. o., Rožňavská 2, Bratislava, v mene ktorej koná advokát JUDr. Juraj Tomášek, proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 6 Sžk 11/2019 z 15. októbra 2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľov a skutkový stav veci

1. Sťažovatelia sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 12. januára 2021 domáhajú vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ako aj základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) označeným v záhlaví tohto uznesenia (v ústavnej sťažnosti je uvedený dátum rozsudku 15. októbra 2019, čo ústavný súd vyhodnotil ako chybu v písaní, pozn.). V petite ústavnej sťažnosti navrhujú zrušiť napadnutý rozsudok a vec vrátiť najvyššiemu súdu na ďalšie konanie a zároveň požadujú náhradu trov právneho zastúpenia.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovatelia [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED] vystupovali ako žalobcovia a sťažovateľ [REDACTED], ako osoba zúčastnená na konaní o preskúmanie zákonnosti vyhlášky Okresného úradu Bratislava (ďalej len „okresný úrad“) z 23. júna 2014, ktorou sa určuje rozsah inundačného územia v lokalite Ostrov Sihot' a Devínska cesta pri vodnom toku Dunaja v rkm 1872,300 – 1876,700 (ďalej

len „vyhláška“), vedenom pred Krajským súdom v Bratislave (ďalej len „krajský súd“). Krajský súd rozsudkom č. k. 6 S 221/2014-204 z 31. januára 2019 napadnutú vyhlášku okresného úradu zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

3. O kasačnej sťažnosti žalovaného okresného úradu rozhodol najvyšší súd napadnutým rozsudkom tak, že rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Najvyšší súd dospel k záveru, že vyhláška je normatívnym aktom, ktorý nie je za súčasnej právnej úpravy preskúmateľný správny súdom, a preto krajský súd nemal právomoc vydať napadnuté súdne rozhodnutie.

4. Po vrátení veci na ďalšie konanie krajský súd uznesením č. k. 6 S 232/2020-291 z 11. decembra 2020 v súlade s právnym názorom najvyššieho súdu žalobu odmietol. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť 7. januára 2021.

II.

Argumentácia sťažovateľov

5. Sťažovatelia v ústavnej sťažnosti podanej proti napadnutému rozsudku najvyššieho súdu argumentujú vo vzťahu k tvrdenému porušeniu práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru v nasledujúcich argumentačných celkoch:

a) záver najvyššieho súdu, že vyhláška je normatívnym správnym aktom, považujú za nesprávny a navyše bez dostatočného odôvodnenia, odopretím preskúmania vyhlášky odôvodňujú porušenie označených práv;

b) vyhláškou bolo jednoznačne zasiahnuté do vlastníckeho práva vlastníkov nehnuteľností v určenom inundačnom území (bez zohľadnenia čl. 20 ods. 4 ústavy), a preto jej preskúmanie nesmie byť vylúčené z právomoci súdu v zmysle čl. 46 ods. 2 ústavy;

c) podľa sťažovateľov je vyhláška svojím obsahom individuálnym (resp. hybridným) správnym aktom preskúmateľným v správnom súdnictve. Najvyšší súd založil svoje odôvodnenie na náleze ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 37/2015, no sťažovatelia poukazujú na aktuálnu rozhodovaciu činnosť ústavného súdu, podľa ktorej správne akty majúce charakter hybridného správneho aktu, resp. rozhodnutia *sui generis*, sú preskúmateľné správnym súdom v rámci konania o správnej žalobe a z ktorej zároveň vyvodzujú, že je možný prieskum nielen rozhodnutí, ale aj opatrení a zásahov, ako aj na staršie rozhodnutie sp. zn. I. ÚS 354/2008 a odbornú literatúru;

d) podľa sťažovateľov najvyšší súd odignoroval prvky individuálnosti napadnutej vyhlášky. Sťažovatelia vyvodzujú individuálnosť (konkrétosť) vyhlášky zo skutočnosti, že určením konkrétneho územia ako inundačného územia dochádza k mimoriadne významným obmedzeniam vlastníckeho práva vlastníkov konkrétne určených nehnuteľností v inundačnom území vyplývajúcim zo zákona č. 7/2010 Z. z. o ochrane pred povodňami v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ochrane pred povodňami“), ide o reguláciu konkrétne určených pozemkov na relatívne malom území, ktorou dochádza k vyprázdneniu vlastníckeho práva na neurčitý čas. Normatívny charakter vyhlášky je podľa sťažovateľov daný len tým, že ju zákon ako vyhlášku označuje a že nemá konkrétnych adresátov;

e) možnosť preskúmať vyhlášky vyvodzujú z čl. 46 ods. 2 a čl. 142 ods. 1 ústavy, § 177 ods. 1 v spojení s § 3 ods. 1 písm. c) Správneho súdneho poriadku, ďalej zo skutočnosti, že správny orgán pri určovaní rozsahu inundačného územia individuálne posudzuje a určuje dané územie.

Sťažovatelia argumentujú aj postupom okresného úradu, ktorý začal konanie a označil ho za vodoprávne konanie a vyzval dotknuté subjekty na uplatnenie námietok;

f) ak podľa najvyššieho súdu vyplývala nemožnosť preskúmať vyhlášku z nedostatku právnej úpravy, ktorá neumožňuje ústavnokonformný výklad, mal podľa sťažovateľov prerušiť konanie a obrátiť sa na ústavný súd.

6. Porušenie práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy namietajú sťažovatelia z toho dôvodu, že postup okresného úradu bol v rozpore s čl. 20 ods. 4 ústavy, keďže obmedzenie vlastníckeho práva vlastníkov pozemkov v dotknutom území nebolo nevyhnutné na dosiahnutie verejného záujmu (ochrany pred povodňami), keďže ho bolo možné dosiahnuť aj prostriedkami, ktoré vlastnícke právo neobmedzujú, a to napr. vybudovaním protipovodňovej hrádze (neproporcionalita obmedzenia vlastníctva). V tejto súvislosti zdôrazňujú, že dotknuté územie tvorí medzeru v protipovodňovej línii vybudovanej v rámci protipovodňovej ochrany Bratislavy. Zároveň namietajú aj nedostatky návrhu určenia inundačného územia, nesprávne súradnice obsiahnuté vo vyhláške. V dôsledku napadnutého rozsudku nebude možné tieto argumenty prejednať v konaní pred súdom, čím došlo aj k porušeniu práva na ochranu vlastníctva.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Podstatou ústavnej sťažnosti je tvrdené porušenie práv sťažovateľov označených v bode 1 tohto uznesenia napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu, v dôsledku ktorého bola odmietnutá ich správna žaloba o preskúmanie zákonnosti vyhlášky okresného úradu o určení rozsahu inundačného územia, ktorou malo dôjsť k vážnemu obmedzeniu ich vlastníckeho práva.

8. Pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je úlohou ústavného súdu posúdiť, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

9. Ústavný súd pripomína, že aj kasačné rozhodnutie všeobecného súdu môže porušiť základné právo účastníka konania. Aj vydanie procesného rozhodnutia všeobecným súdom je potrebné považovať za súčasť poskytovania súdnej ochrany. Ide najmä o prípady, ak všeobecný súd vyrieši s konečnou platnosťou otázku, ktorá je spôsobilá zásadným spôsobom ovplyvniť ďalší priebeh konania alebo jeho výsledok, prípadne ním konanie v istej časti končí a náprava eventuálneho pochybenia by mohla byť dosiahnutá len zásahom ústavného súdu po skončení konania pri posudzovaní spravodlivosti konania ako celku, čo by nebolo účelné (II. ÚS 344/2019). Nebola by účinnou ochrana poskytovaná základným právam a slobodám fyzických a právnických osôb ústavným súdom, ak by ústavný súd nemohol zasiahnuť a následky porušenia základných práv a slobôd odstrániť prv, ako skončí konanie vo veci konečným rozhodnutím akceptujúcim právny názor vyslovený odvolacím (dovolacím) súdom v jeho rozhodnutí postihnutom vadou spočívajúcou v porušení ústavne relevantných procesných práv účastníkov takéhoto konania (III. ÚS 46/2013).

10. Sťažovateľmi napadnutý rozsudok najvyššieho súdu je takým rozhodnutím, ktorým bola v ich neprospech konečným spôsobom vyriešená právna otázka podstatná pre rozhodnutie vo veci samej. Najvyšší súd ustálil, že vyhláška je normatívnym aktom a nie je preskúmateľná súdom.

Následne krajský súd v súlade s právnym názorom najvyššieho súdu žalobu ako neprípustnú odmietol.

11. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav veci a aké skutkové zistenia a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96, III. ÚS 151/05). Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01, II. ÚS 206/2015). Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam.

12. Z hľadiska sťažovateľmi uplatnenej argumentácie ústavný súd pristúpil k preskúmaniu napadnutého zrušujúceho rozsudku najvyššieho súdu, pričom jeho úloha spočívala v posúdení skutočnosti, či sa jeho záver zakladá na zákonných dôvodoch a či tieto dôvody boli dostatočne a ústavne konformne formulované a či interpretácia a aplikácia ustanovení Správneho súdneho poriadku vo veci sťažovateľov je z ústavnoprávneho hľadiska udržateľná.

13. Konkrétne sťažovatelia napádajú záver najvyššieho súdu, že vyhláška je normatívnym (nie individuálnym) aktom, ktorý navyše označujú ako nedostatočne odôvodnený.

14. Ústavný súd po oboznámení sa s napadnutým rozsudkom konštatuje, že najvyšší súd v bode 31 rozsudku pripomenul, že procesnou podmienkou existencie aktívnej žalobnej legitimácie fyzických a právnických osôb v správnom súdnictve je priamy dotyk na ich subjektívnych právach. Táto podmienka je naplnená iba v prípade individuálnych správnych aktov, správne súdnictvo preto neposkytuje ochranu vo vzťahu k všeobecne záväzným právnym predpisom orgánov verejnej správy. V bode 32 rozsudku najvyšší súd uviedol, že zákonnosť všeobecne záväzného predpisu miestneho orgánu štátnej správy je oprávnený preskúmať prokurátor, a je proti nemu oprávnený podať protest. Generálny prokurátor Slovenskej republiky aj bez podania protestu môže podať návrh na vyslovenie nesúladu právneho predpisu nižšej právnej sily s právnym predpisom vyššej právnej sily na ústavný súd [čl. 125 ods. 1 písm. d) ústavy].

14.1 Najvyšší súd sa v bode 33 rozsudku vyjadril k judikatúre Ústavného súdu Českej republiky, z ktorej vyplýva preskúmateľnosť opatrení všeobecnej povahy v správnom súdnictve a v bode 52 rozsudku uzavrel, že v podmienkach Slovenskej republiky neexistuje právny inštitút, ktorý by takýto prieskum správneho súdu umožňoval. V bode 53 rozsudku poukázal aj na rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 37/2015, podľa ktorého čl. 46 ods. 2 ústavy výslovne zaručuje len právo na prieskum zákonnosti rozhodnutí, čím sa odlišuje od čl. 142 ods. 1 ústavy. Preto nie je zrejmé, prečo by malo byť na základe tohto ustanovenia nevyhnutné pripustiť preskúmanie

aj aktu typu opatrenia všeobecnej povahy, ktorý v právnom poriadku Slovenskej republiky nie je pozitívne upravený.

14.2 V bode 48 rozsudku najvyšší súd uvádza, že pokiaľ okresný úrad vyhlášku vydal a konal v rozsahu kompetencie určenej zákonom č. 364/2004 Z. z. o vodách a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (vodný zákon) (ďalej len „vodný zákon“), má charakter normatívneho aktu a nie je možné považovať ju za zmiešaný alebo hybridný akt, ktorý by za splnenia zákonných podmienok mohol byť preskúmateľný súdom. V bode 49 rozsudku konštatuje, že nie je možné odvodiť charakter individuálnosti vyhlášky od okruhu dotknutých subjektov, ktoré budú priamo dotknuté zákazmi, povinnosťami a obmedzeniami na určenom rozsahu inundačného územia, bez individuálne určeného adresáta. V bode 50 rozsudku zdôrazňuje, že spôsobilosť aktu zasiahnuť do práv a právom chránených záujmov alebo povinností fyzickej alebo právnickej osoby je potrebné vykladať v súvislosti s rozsahom prieskumnej činnosti v správnom súdnictve, ktorý vymedzuje Správny súdny poriadok a do ktorého nie je možné subsumovať normatívne akty orgánov štátnej správy. Najvyšší súd v bode 60 rozsudku dodal, že postup okresného úradu, ktorý predchádzal vydaniu vyhlášky, nemôže zmeniť záver o jej normatívnej povahe.

15. V súvislosti s rozhodovacou praxou ústavného súdu týkajúcou sa hybridných právnych aktov, na ktorú odkazujú sťažovatelia, ústavný súd považuje za potrebné pripomenúť, že v predmetných konaniach bola nejasná samotná kompetencia Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky, resp. Regionálnych úradov verejného zdravotníctva na vydanie opatrení. Zároveň napadnuté opatrenia, ako aj samotný inštitút izolácie fyzickej osoby v zariadeniach určených štátom na dobu nevyhnutnú na vykonanie laboratórnej diagnostiky ochorenia COVID-19 boli v právnom poriadku Slovenskej republiky nové. Ústavný súd sa preto musel vysporiadať so skutočnosťou, že zákon neobsahuje vo svojom texte osobitné splnomocňovacie (delegačné) ustanovenie na vydanie opatrení, ktoré je nevyhnutné pri podzákonných všeobecne záväzných právnych predpisoch. Na závery ústavného súdu je preto potrebné nazerať uvedenou optikou. Nemožno opomenúť skutočnosť, že zákonom č. 286/2020 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 355/2007 Z. z. o ochrane, podpore a rozvoji verejného zdravia a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony (ustanovenia ktorého boli predmetom konania o súlade s ústavou vedenom pod sp. zn. PL. ÚS 8/2021), s účinnosťou od 15. októbra 2020 upravil, že opatrenia úradu verejného zdravotníctva a regionálnych úradov verejného zdravotníctva na predchádzanie ochoreniam a pri ohrození verejného zdravia, ktoré je potrebné nariadiť na celom území Slovenskej republiky, určitej časti jej územia alebo pre skupinu inak ako jednotlivu určených osôb, sa nariaďujú všeobecne záväzným právnym predpisom – vyhláškami (§ 59b zákona č. 355/2007 Z. z.).

16. V prejednávanej veci sťažovateľov je však situácia odlišná. Oprávnenie okresného úradu vyhláškou nariadiť rozsah inundačného územia pri vodohospodársky významných vodných tokoch vyplýval z § 61 písm. i) 2 zákona o vodách v znení účinnom do 14. januára 2015. V súčasnosti vyplýva táto kompetencia z § 25 písm. c) 16 v spojení s § 20 ods. 2 zákona o ochrane pred povodňami.

17. Podľa § 2 ods. 1 prvej vety zákona č. 180/2013 Z. z. o organizácii miestnej štátnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 180/2013 Z. z.“) je okresný úrad

miestny orgán štátnej správy. Podľa § 5 ods. 1 tohto zákona sa všeobecne záväzné právne predpisy miestnych orgánov štátnej správy označujú názvom vyhláška.

18. Normatívny právny akt (všeobecne záväzný právny predpis) ako výsledok normotvornej činnosti subjektu tvorby práva obsahujúci právnu normu sa odlišuje od individuálneho právneho aktu, ktorý je výsledkom aplikácie práva, rozhodnutia štátneho orgánu. Vyznačuje sa všeobecnosťou z hľadiska osobnej i vecnej pôsobnosti. Druhom normatívneho právneho aktu je aj vyhláška miestneho orgánu štátnej správy, ktorá patrí medzi vykonávacie právne predpisy. Miestny orgán štátnej správy ako orgán tvorby práva ju môže vydať iba na základe zákona a v jeho medziach, na základe špeciálnej delegácie v splnomocňujúcom ustanovení zákona, z ktorého musí byť zrejmé, ktorý orgán je splnomocnený, aké otázky a v akom rozsahu môže vo vykonávacom právnom predpise upraviť.

19. K otázke súdneho prieskumu vyhlášok miestnych orgánov štátnej správy sa ústavný súd vyjadril v náleze č. k. PL. ÚS 8/2021-143 z 1. decembra 2021. Podľa čl. 123 ústavy ministerstvá a iné orgány štátnej správy na základe zákonov a v ich medziach môžu vydávať všeobecne záväzné právne predpisy, ak sú na to splnomocnené zákonom. Tieto všeobecne záväzné právne predpisy sa vyhlasujú spôsobom, ktorý ustanoví zákon. V časti normotvorby iných orgánov štátnej správy je čl. 123 ústavy vykonaný § 5 zákona č. 180/2013 Z. z.. Ústavný súd v súvislosti so súdnou ochranou individuálnych aktov odkázal na Správny súdny poriadok a v súvislosti so súdnym prieskumom normatívnych právnych aktov na čl. 125 ods. 1 ústavy, keď zároveň konštatoval, že z označenia ústredný orgán štátnej správy v čl. 125 ods. 1 písm. b) ústavy na jednej strane a miestny orgán štátnej správy v čl. 125 ods. 1 písm. d) ústavy na strane druhej vyplýva, že ústavný súd v konaní o súlade pokrýva kompletne kontinuum noriem orgánov štátnej správy. S odkazom na uznesenie sp. zn. PL. ÚS 37/2015 zopakoval, že ustanovenie čl. 46 ods. 2 ústavy sa nevzťahuje na normy.

20. Ústavný súd, obmedzujúc sa na posúdenie ústavnej akceptovateľnosti napadnutého rozsudku najvyššieho súdu, pamätajúc na to, že nepredstavuje opravnú inštanciu všeobecných súdov, po preskúmaní odôvodnenia rozsudku najvyššieho súdu vo väzbe na obsah sťažnostnej argumentácie sťažovateľov dospel k záveru, že najvyšší súd ústavne akceptovateľným spôsobom sťažovateľmi namietaný záver o normatívnej povahe vyhlášky okresného úradu dostatočným spôsobom odôvodnil a jeho záver o nemožnosti prieskumu vyhlášky v rámci správneho súdnictva vzhľadom na kompetencie prokurátora, resp. generálneho prokurátora nemožno považovať za nesprávny. Uvedený záver najvyššieho súdu vyhodnotil ústavný súd ako ústavne udržateľný.

21. Keďže rozsudok najvyššieho súdu posúdil ústavný súd ako taký, ktorý spĺňa ústavnoprávne požiadavky súdneho rozhodnutia, a nezistil v jeho odôvodnení svojvôľu alebo arbitrárnosť, je možné uzavrieť, že nie je spôsobilý relevantným spôsobom zasiahnuť do základného práva sťažovateľov na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

22. K rovnakému záveru dospel ústavný súd aj v súvislosti s namietaným porušením základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, ktoré sťažovatelia namietali v súvislosti s argumentáciou k porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

23. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, IV. ÚS 16/04, I. ÚS 27/04, II. ÚS 1/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

24. Sumarizujúc uvedené, ústavný súd konštatuje, že z ústavnoprávneho hľadiska niet žiadneho dôvodu, aby sa závery napadnutého rozsudku najvyššieho súdu spochybňovali, a preto ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľov odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

25. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľov v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. januára 2022

Miloš Mad'ar
predseda senátu